

ingen Maade tabt Penge, den har haft større Indtægt end tidligere gennem Stempelafgiften.

Naar den højtærede Minister udtalte, at ved denne Konvertering har Obligationskursen ikke hævet sig, kan jeg heller ikke være ganske enig med ham. Det er korrekt, hvad han udtalte, at Kursen i 1895 steg med 2 à 2½ pCt., men man kan vel egentlig sige det samme denne Gang. Jeg har ikke nylig set efter, men jeg husker f. Eks., at i „Ostifternes Kreditforening“ var 7de Series Obligationer i Sommer nede i 92½ à 93, og selv den Gang Rygterne om Statsgældens Konvertering kom i Efteraaret, og vi læste derom i Bladene, steg Kursen saaledes, at den stod i 94¾ à 95 indtil forrige Uge; men da Bankerne i Torsdags nedsatte Diskontoen med 1 pCt., steg Kursen ¼ pCt. Torsdag, ¼ Fredag og ¼ Lørdag, men gik saa ¼ ned igen i Mandags og holdt sig nu paa 95½. Selv om man sammenligner Kursens Opgang under denne Konvertering med Forholdene i 1895, er Forholdet for øvrigt det samme, kun at de have staaet paa et forholdsvis lavere Standpunkt nu end den Gang. Jeg skal ogsaa gøre opmærksom paa, at efter Statsgældens Konvertering i 1895, da vi fik Loven sidste Gang, drejede Konverteringen sig ikke saa meget om, at man benyttede denne Lov ved Ombytning ved selve Konverteringen. Den Konvertering, Finansministeren omtalte, var den store frivillige Fælleskonvertering, som samtlige Kreditforeninger foretog, hvor det drejede sig om henved 300 Mill. Kr., og der var ikke nogen som helst Omkostning til Stempelpapir og Tinglæsning. Man afstemplede jo Kasseobligationerne, og Panteobligationerne bleve uforandrede, saa at der ikke var Tale om nogen Ombytning med Hensyn til Stempelpapir. Det er kun, naar vedkommende opsiges Gælden og stifter en ny; i det Tilfælde skal han have en ny Panteobligation. Jeg kan ikke forstaa andet, end at dette Forslags Fremsettelse er i Overensstemmelse med, hvad der er vedtaget ved tidligere Konverteringer, og jeg tror, denne Lov kunde blive til Gavn for adskillige private Debitorer, som ville ombytte deres Gæld, og der er ganske sikkert en hel Del tilbage endnu at konvertere. For Resten vilde jeg ogsaa finde det fornuftigt, om man fik en Forandring i Stempelloyen, saa at det blev slaet fast, at naar den samme Debitor med den samme Ejendom ombytter sin Gæld til en lavere Rente, kommer han ikke til at betale Stempelpapir. Dette

vilde jeg helst ønske, men det tør man ikke tage med. Naar imidlertid et saa beskedent Lovforslag som dette holder sig ganske i samme Spor som det, man er gaaet ind paa ved de foregaaende Konverteringer, havde jeg ikke ventet, at den højtærede Minister vilde have stillet sig saa kølig lige over for det som sket.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(*Alberti*): Den højtærede Minister har vistnok Ret, naar han siger, der ikke i Øjeblikket er nogen Udsigt til en Konvertering af Kreditforeningsgæld fra 3½ til 3 pCt., men det har der heller ikke været tænkt paa ved Forslaget Fremsettelse. Derimod kan den ærede Minister ikke være blind for, at der endnu er meget betydelige Summer af Kreditforeningsgæld til 4 pCt., som der nok kunde være Grund til at søge at lette de enkelte Debitorer at faa konverteret, naar Forholdene stille sig gunstig derfor. Men hvad jeg tillægger den allerstørste Betydning i denne Sag, er egentlig ikke Kreditforeningsspørgsmaalet, som den højtærede Minister alene opholdt sig ved, men det er den overordentlig store Masse Gældsposter uden for Kreditforeningerne baade af 1ste Prioritet og sekundær Prioritet, som ganske utvivlsomt ville blive konverterede, saa snart den sidste Statsgældskonvertering viser sin Virkning. Jeg har ladet mig sige — jeg ved ikke, om det er rigtigt — at kun meget faa af de indenlandske Ejere af den opsagte Statsgæld ere gaaede ind paa at ombytte deres Obligationer med 3 pCt.s Obligationer. Hvis dette forholder sig rigtig, er det givet, at vi, naar Foraaret kommer, ville se mange Millioner fremmede Penge strømme ind i Landet, og det er ganske utænkeligt, at en saadan Begivenhed ikke skulde faa ganske lignende Følger, som den samme Begivenhed fik for nogle faa Aar siden. Saa kan naturligvis den højtærede Minister sige: ja, den Tid, den Sorg — der er jo mange her i Landet, der betragte det som en Sorg, naar man letter Debitorerne Adgangen til at faa Renten nedsat — det kan den højtærede Minister sige, og de mange med ham, som jeg sigter til, ville sige det samme. Men for os, som finde det naturligt at lette Debitorerne en saadan Ombytning af deres Prioriteter, og som finde, at der for Øjeblikket kunde være ganske de samme Hensyn at tage, som bevægede den forrige Regering til dens Optræden paa dette Omraade, stiller det sig saaledes, at naar denne Dag kommer, er Rigsdagen ikke længer inde, og saa vil der ikke